

7. dějství - Vše při starém

Čeněk s Dívkou vyjdou ze zrcadla, už se nedrží. Čeněk si zakrývá oči, přechází dopředu doprostřed jeviště. Dívka, dost otrávená, jde za ním. Zastaví se vedle něj zleva.

Čeněk (*nedočkavě, ale bázlivě*): “Kde jsme? Jsme doma?”

Dívka (*pohřebně*): “Jsme.”

Čeněk (*s nadějí*): “A je to tu normální?”

Dívka (*nepřesvědčeně, rozhlíží se po okolí a po divácích*): “Definuj normální...”

Čeněk sejme ruce z očí. To, co vidí, jej potěší. Usměje se na diváky. Pak se podívá na Dívku.

Čeněk (*něžně, ani tomu sám nemůže uvěřit*): “Ty jsi tu se mnou...”

Dívka (*založí ruce na prsou, otráveně si povzdechne*): “Všimla jsem si.”

Čeněk (*naoko naivně, provokativně*): “Nedali mi tě před chvílí za ženu?”

Dívka (*odvrátí od něj hlavu, rozhodně*): “Já jsem nic neslyšela.”

Čeněk ji lehce chytá za rameno, přivínuje se k ní s úmyslem rekapitulovat polibek.

Čeněk (*s rostoucím citem*): “Vážně? Protože byl bych přísahal...”

Dívka (*ledově, zadupává Čeněkovo sebevědomí do země*): „Poslouchej, možná že ti dali moji ruku za odměnu, ale rovnou ti říkám, že pokud jde o mě, to mi ji rovnou mohl utrhnout Tlachapoud!“

Čeňka opouští sebevědomí, zahanben Dívku pouští a stydí se. Vstupují doktorandi.

Vítek (*ohlédne se na své dva druhy, pohoršeně*): “No podívejte se na něj! Cuchmelí se tady a anotace nikde!”

Béda: “Je to hampejzník!”

Čeněk (*nadšeně, zapomíná na trapas s Dívkou, běží jim v ústrety*): “Tady jste, kolegáčci! Peťo! Ty jsi v pořádku!”

Pet'a (*starým známým konfrontačním tónem*): “Proč bych neměl být v pořádku, ty nulo?”

Dívka zůstává panský uražena, Čeňka a ostatní ať pro ni za ni vezme d'as. Popojde si více doprava, ostentativně zahleděna na své nehty. Doktorandi Čeňka obklopují. Vítek nejvíce zprava, Pet'a nejvíce zleva. Začínají mu nadávat. Čeněk se na ně nedívá, jen čelem k divákům zálibně poslouchá jejich urážky.

Béda: “Je to krysosmilník!”

Vítek: “Vytlemeneč!”

Pet'a: “Tasemničník!”

Čeněk (*rozjemněle*): “Tak rád zase slyším to vaše blábolení...”

Béda: “Lemro líná!”

Pet'a: “Klektáku!”

Vítek: “Trdelníku!”

Béda: “Půlhovado!”

Pet'a: “Paběrkáři!”

Čeněk (*sentiment mu mrzne na rtech, už toho má trochu po krk, s křečovitým úsměvem, ledově*): “... to by už stačilo.”

Vítek (*furiantsky*): “Kde ses flákal, Činčilíne?” *zkoumavým pohledem na Dívce* „A koho sis to přivedl?”

Pet'a (*s nadějí*): “Nová doktorandka?”

Béda (*vyrazí kupředu, všechny odstrčí stranou, úlisně k Dívce, ve stylu Oldřicha Nového; ledy tají, ženy jihnou*): “Já jsem Bedřich Brusle, filosof. Ča va, mon chéri?” *Dívka na něj shlíží jak na největší lidský pól.*

Čeněk (*cítí se ohrožen, odhání Bédu, stoupá si mezi něj a Dívku*): “Jedeš? To je moje žena!” *Dívka se nezajímá, jde si sednout na nejpravější lavici. Vytahuje si tam lízátko a líže. Čeněk se mezitím přestává zlobit, hned zase pokračuje dojatým, přátelským tónem. Chytá nejbližší spolužáky kolem ramen. Přechází s nimi doprostřed* “Přátelé. Je dobré být zpátky a vidět, že je všechno při starém.”

Tu se ozve známé hněvivé volání, ovšem tentokráte z jiných úst.

Profesor: “Činčiló!”

Doktorandi sebou trhnou, ze všech svých panik tentokrát panikaří nejvíce a nejdéle. Snad kromě Vítky, ale i on se s nimi postaví se do pozoru, do nastoupené jednotky, v pořadí Pet'a, Činčila, Béda, Vítek. Vchází Profesor, s Šaršounem na krku, kterým je ale teď Uklízeč. Za ním poslušně cupitá s pometlem Uklízeč, kterým je ale teď Profesor. Uklízeč se zastaví na levé straně jeviště a smutně se opře o koště.

Profesor (*nekompromisním, vzteklým tónem, dožaduje se u Čeňka vysvětlení*): “Činčiló, vy vrahu! Kde je můj článek?!”

Činčila (*překotně začíná vysvětlovat*): “Já jsem totiž...”

Profesor (*nenechá jej domluvit, štěká na něj*): “Žádné výmluvy! Už ať je to hotovo!
zbytek repliky štěkne po zbývajících doktorandech „A to platí i pro vás!” *Načež s
rukama na prsou a rozezleným výrazem přechází doprava.*

Pet'a: „Pane...”

Činčila: „... ano...”

Béda: „... pane!”

Vítek: „Zíííív.”

Profesor (*ještě se k nim obrátí a doštěkně*): “A ať je to ve verších!”

Pet'a: „Pane...”

Činčila: „... ano...”

Béda: „... pane!”

Vítek: „Zíííív.”

Profesor (*již zcela vpravo na jevišti, se založenýma rukama a výhrůžným výrazem odsekne, spíš pro sebe*): “... blbouni. Nanicšmejdi. Hyenové.”

Doktorandi usedají na svá místa a klepou do strojů. Profesor pouští hrůzu na jedné straně jeviště, Uklízeč poníženež zametá na druhé. Dívka pořád sedí na lavici, líže své lízátko, houpe nohama ve vzduchu, zvyká si na novou životní situaci. Vlastně už se ani moc nezlobí, scéna s křičícím Profesorem jí zvedla náladu.

Dívka (*vytahuje lízátko z úst a prohlíží si jej, mluví jakoby mimochodem k Čeňkovi*):
“Hele, a jak se vlastně jmenuješ?”

Čeňk (*automaticky ze sebe vypálí*): “Magistretmag...” *vzápětí se zarazí, uvědomí si, že
na tom vlastně nezáleží. Pokračuje civilně* „ale. Čeňk. Jak se jmenuješ ty?”

Dívka (*konverzačně*): “Já jsem S...”

Profesor (*nenechá ji odhalit to velké tajemství, skočí ji rozezleně do řeči*): “Nekecat!
Psát!”

Píšou. Svorně jako tukan. Dívka dále sedí na stole, kýve nohama ve vzduchu a líže lízátko. Profesor je moc spokojený sám se sebou, Uklízeč zametá. Scéna pohasíná, zaznívá báseň:

*Je svačvečer. Lysperní jezelení
Se vírně vrtácejí v mokřavě.
Vetchaří hadroušci jsou roztruchleni
A selvy syští tesknoskuhravě.*

A tu se stane, že hra končí.